

Мило дневниче

Савина Цветкова

бакалавър, бакалавър, IV курс Българска филология,

Шуменски университет „Епископ Константин Преславски“

Здравей, мило дневниче! За първи път щях да отида в новото училище. Трябваше да се преместим заради работата на татко, който е учител по химия, но вече нямало места в родното ни село. Мама и татко решили да се прехвърлим в големия град при братовчедите. Аз не исках, но мен кой ли ме пита. Имах приятели на село, обичах да си играя с животните и да гоня кокошките. Времето, прекарано на село, беше най-хубавото в живота ми. Зимата, когато водата замръзваше и всяка повърхност ставаше хлъзгава, ние магически се озовавахме и започвахме да играем до забрава. Лятото цопвахме във всички възможни локви и се прибирахме окаляни и мръсни, но ни беше забавно. Лягахме да спим, за да имаме сили за следващия ден. Понякога играехме на стражари и апаша, друг път на вѐже, на криеница, на градове и села и на какво ли още не. Прибирахме се само за обяд и после пак продължавахме с игрите. Но всички те останаха на село, искам и аз да остана с тях. Мама и татко ме записаха в новото училище и утре ми ще ми е първият учебен ден там.

Новото училище е толкова голямо, чувствах се като мравка в него. Постоянно виждам нови лица. Има много хора и всички бягат нанякъде. Защо бързат толкова, нали все пак ще стигнат там, за където са тръгнали?! Възрастните винаги бързат, нямат време да спрат и да се порадват на малките неща в живота. Като порасна, няма да бързам! Ще имам време за всичко и няма да се налага все да бягам нанякъде.

Първата седмица в новото училище мина неусетно. Класът ми е от 30 деца, почти не остава време на учителите да се занимават с всички, а и когато някой направи беля, цялото внимание отива за него и така почти не познавам учителите си. В старото училище всички се познавахме, а и бяхме наполовина на сегашния ми клас.

След училище вкъщи за вечеря имаше от любимата ми мусака и компот от череша, беше истинско угощение за мен. Мисля, че нашите се опитваха да ми се подмажат, задето се преместихме. Мама и татко ме разпитваха как е минало в училище. Но аз още не познавах никого и няхах какво да им споделя. След вечеря си написах домашните и си легнах, но, преди да заспя, ги чух да си говорят за дядо ми, който е починал преди няколко години. Чух нещо за някакъв помен, но не разбрах какво означава. Явно идва от думата „спомен“, но какво се прави и защо, не знам. Къде ли е дядо сега? Мама и татко казаха, че е на по-добро място, но те откъде знаят, като не са били при него?! И кой решава кога човек ще отиде на съответното място? Имам много

въпроси на тази тема, но когато попитам родителите си, те ми казват, че това не е за малки деца и сега не му е времето да разбере. Пфу! Кога ще дойде това време?

Вкъщи винаги е забавно, все намирах по някоя беля, която да направя. Но един път мама толкова се ядоса, че за пръв път ми се скара. Тя беше на работа и ми заръча да измия чиниите, след като си напиша домашните. Така и направих, но докато миех чиниите, домашният телефон звънна и аз бързах да вдигна, но съм забравила водата пусната и като се върнах, мивката беше преляла и целият под бе станал мокър. Докато се опитвах да прикрия пакостта си, се подхлъзнах и паднах. Точно в този момент мама се прибра от работа и сещате се какво стана по-нататък. Добре, че трябваше да отивам на училище. Но като се прибирах видях някои деца от по-горните класове да тормозят един съученик и много исках да му помогна. Ах, колко е несправедливо! Сашко е от моя клас, но изглежда по-малък за възрастта си, затова е мишена на по-големите. Само той от всички ме поздрави, когато дойдох в класа. Искам да имам свръхестествени сили, за да мога да помагам на хора в беда и да наказвам лошите. И тогава щях да им дам да разберат на тези побойници, които тормозеха Сашко, той нищо не им е направил! Ако можех да избирам, щях да избира да мога да летя или да ставам невидима, или да получа близначка, с която да се разменяме, когато имам контролно, но тогава няма да мога да помагам на Сашко... Колко е трудно да си избереш суперсила! Ще си помисля още, такова решение да не се взима лесно, не бива да подценявам видовете суперсили. Ох, също бих искала и да ям много шоколад, без да ми се развалят зъбите. Сетих се, ще извикам бати Иво да помогне на Сашко, а за мен ще остане да си избира, която си искам вълшебна сила. Бати Иво е един от братовчедите, които живеят в града и с него се разбирам най-много. Каза, че ако имам нужда от помощ винаги мога да го повикам. На другия ден, когато с нашите бяхме на гости на братовчедите, казах на бати Иво за случката със Сашко.

Мило дневниче, пак съм аз – Катя. Тази седмица беше най-хубавата, откакто съм в новото училище. След случката със Сашко много не ми се ходеше на училище. Има едно много ученолюбиво момиче в класа ми – Виктория. Тя постоянно учи и домашните ѝ са правилни, а когато я питат нещо, винаги знае отговора. Искам и аз да съм толкова ученолюбива, но като седна да уча, все нещо ме разсейва. Учителката казва, че имам възможности, но не ги показвам. Една вечер, докато си пишех домашното по математика, ми стана интересно и реших всички задачи, без да се разсейвам. Каква изненада, наистина ми беше интересно да уча – и то по математика! Та днес в час по математика, госпожата пита кой е успял да реши задачите и аз очаквах, както винаги Виктория да вдигне ръка, но всички мълчаха, дори и тя. Реших да вдигна ръка, излязох на дъската и домашното ми беше правилно, учителката ме похвали, а Виктория дойде при мен след часа. Дойде да ме пита как съм го направила. Виктория, която умее всичко, дойде да ме пита за задачите. Обясних ѝ ги, след това започнахме да си говорим и през цялото време в училище си говорихме. На другия ден Вики седна до мен (вече я наричах Вики, нали сме приятелки) и дори си помагахме с уроците. Откакто

станахме приятелки и успехът ми се вдигна, започнах да се сприятелявам с много от съучениците, понеже досега никой не искаше да говори с „новата“. Мислех, че не харесват ученолюбивците, но ето, че ученето ми помогна да завържа приятелство. Мама и тате все ми казваха да се старая повече в ученето, но не ги слушах, вече ще ги слушам повече.

Днес Вики ме покани в дома си на гости, тя живее с баба си и дядо си. Когато отидох, баба ѝ беше направила мекици и ме почерпи. Зачудих се защо Вики не живее с родителите си и реших да я попитам. Тя каза, че не са тук сега, но защо толкова се натъжи и стана мълчалива? Да не казах нещо грешно, обиди ли ми се? Не знам какво стана. На следващия ден в училище всичко беше постарому. Не разбирах какво може да е станало, докато един ден Вики сама не ми разказа. Родителите ѝ са загинали в катастрофа, когато е била много малка, а тя почти не ги помни. Само от разказите на баба си и дядо си има представа за тях. Затова е толкова ученолюбива, от малка се е заровила в книгите и учебниците, за да си изгради свой собствен свят и да избяга от действителността. Винаги, когато се е натъжавала от липсата на родителите си, е започвала да чете някоя книга. Така се е научила да се справя с липсата. Аз не знам какво е да ти липсва някой, но съм още малка, дано никога да не разбера. И защото Вики е чела толкова много книги, всеки път научавам някоя нова дума от нея. Тази история с родителите ѝ много ме натъжи. Ако моите родители ги нямаше, не знам какво щях да правя. Дори не искам да си го помисля. Оттогава Вики ми стана най-добрата приятелка. Вече ще слушам моите родители, доколкото е възможно. Ще им помагам повече и постоянно ще им казвам, че ги обичам.

Край